

מסורת הש"ס

(א) [פי' וירות], (ב) [פי' קדירות כן פי' בערוך ערך טעוק] ועי' לעיל טו: בתוס' ד"ה אלס סמוך], (ג) [שבת סג: וש"נ], (ד) [זיל רין], (ה) [זיל רש"נ], (ו) ס"א שבת, (ז) בס"א: עמלה לפירש מטמאה נדה, (ח) זיל דמי שריש,

❧

הגהות הב"ח

(א) גמ' מקני ואייתי למחר: (ב) רש"י ד"ה הא דלא אפשר לחוק ביום כגון מוצאי שבת ויום טוב: (ג) תוס' ד"ה כן ודי"ה והלכתא ודי"ה הא דאפשר ודי"ה:

❧

לעזי רש"י

פלדשוטנ"ל כיסא מתקפל.

❧

תוס' הרא"ש

משום דרז שמעון דאמר אף לטבול בשביעי של זבה ודאי הלכך הכא בטועה לשמש מיהא אסור אבל הטבילה מיהא מותרת לא לר' שמעון לפי שיש בה ספיקות הרבה וגם טבילה בזמנה מצוה. ועוד כיון שעושה טבילות הרבה עד ל"ח ואינה משמשת אין לחוש שגמא תשמש לאחר טבילה זו:

אשה לא תחוף בע"ש וטבולא למוצאי שבת ותמה על עצמך היאך אשה חופפת ביום ח' ודאי אסור אבל בע"ש פירשי' בקושי התירו להרחיק חפיפתה מטבילתה אלא משום דהכי עריך לחוף ביום דאי חויפא בלילה מתוך שנהוגה לביתה לא בדקה שפיר. וגם פי' את דאפשר לחוף ביום כגון בימי חול חופפת היכא דלא אפשר לחוף אלא בלילה כגון שחל טבילתה במוצאי שבת שאם תחוף בערב שבת לא תהיה חופיפתה סמוך לטבילתה הליכך חופפת בליל טבילתה במוצאי שבת. ולפירש פי' אף אם חל י"ט במוצאי שבת נראה שלא להתיר סמוך (אלא) בלילה כגון שחל טבילתה במוצאי שבת) בע"ש ולטבול במוצאי שבת שחרו פי' דבקושי התירו לחוף ביום ולטבול בלילה אלא דעריך טפי משום שמהומה לביתה אבל להרחיק כולי האי מע"ש למירש אסור אף אם חל יו"ט במוצאי שבת ומוטב שתחוף טבילתה. ובשאלות דרב אחאי בפרשה אחרי מות פירש הא דאפשר לחוף בלילה כגון בימות החול לא תחוף אלא בלילה היכא דלא אפשר לה לחוף בלילה כגון שחל ליל טבילתה בשבת או ביו"ט או חופפת ביום ואפילו אם היה י"ט חמישי וששי חל ליל טבילתה בשבת חופפת ביום רביעי ולא תתבטל בטוהתה. וטוניה דתלמודא לא משמע כפי' דקא מיבעיא ליה נדה מהו שתחוף בלילה ותטבול בלילה אלאמא משמע דיתיר טוב הוא לחוף ביום דחיישין דלא תחוף בטוב בלילה מתוך שהוומה לביתה (ותטבול בלילה אלאמא משמע). ומיהו גם

סגני ואייתי למחר. די לךס) אס אטבול למחר: וידע. רב נחמן: **מאי קאמרה ליה**. שלא חפפה: **ענדי חסרת**. להציא מיס ולחמס: **דודי**. קדרות להסס צהס חמין: **טשטקי**. פלדיטנו"ל לשב עליהן: **ותמה על עלמך היאך אשה נו'**. שהרי צקושי המירו להרחיק

חפיפתה מטבילתה כל כך אלא משום

דאי חפפה צליל טבילתה אימור לא

חייפא שפיר משום דמהמרת לטבילתה

מתוך שמהומה לציטה: הא דאפשר.

לחוף ציוס חופפת ציוס: הא דלא

אפשר. לחוף (ט) כגון מוצאי ויום

בתנ'י לא תחוף אלא צלילה:

מתנ'י לא הפרישה. לא דקה

עממה להפריש צטורה ו):

הרי זו תחוקס טהורה. ציימס

שצינטימס וטהרותיה שנגעה צן

למחר שטצלה צליל שמיני טהורות

דשמתא הוא דחזאי: **ומטמאה מעס**

לעס. ארישא קאי דקמני אחר ימים

דקה ומלאה טמאה ומטמאה מעת

לעת של ראייה זו: **אפילו צנימס**

לנדסס דקה. שחרית ומלאה טהורה

וצין השמשות לא הפרישה ולסוף ו'

טמאה הרי זו עד עכשיו צחוקת

טהורה. ושלס מחלוקות דצדנ לתנא

קמא שציעי הוא דמטהרתה דיקת

שחרית אצל שני לא ולר' יהודה אפילו

דיקת שציעי שחרית לא מטהרה עד

שתפריש צין השמשות ולרצנן צמראי

אפילו צניני: **גמ'** וצנ ודאי. מפרש

ואזיל: אחייא. קאי: **אסיפא**. דקה

שציעי שחרית ומלאה טמאה וצין

השמשות לא הפרישה: **צגלמא ספק**

וצנ לחיי. דצין דלא הפרישה צטהרה

לא שחרית ולא ערבית איכא לספוקי

צנואה ח' וט' וי': **אלא וצנ ודאי**

נמי. צתמיה. והרי דקה למחר

הימים ומלאה טהורה ואיכא למימר

כיון דמלאה טהורה עד השתא נמי לא

חזאי: **צאפי נפשא**. ולאו אמתניתין:

וכן

אמר זבה ודאי ולוי אמר זבה ספק אהייא אילימא ארישא הרי זו בחזקת טהורה קתני אלא אסיפא בשלמא ספק זבה אמרינן אלא זבה ודאי נמי הרי בדקה ומצאה טהורה אלא כי איתמר דרב ולוי שמעתא באפי נפשה איתמר נדה שבדקה עצמה ביום השביעי שחרית ומצאה טמאה ובין השמשות לא הפרישה ולאחר ימים בדקה ומצאה טמאה רב אמר יזבה ודאי ולוי אמר זבה ספק רב אמר זבה ודאי כיון דמעיקרא נמצאת טמאה ועכשיו נמצאת טמאה ודאי ולוי אמר ספק זבה אימר פסקה ביני וביני

עליה צרכה ועוד יש שמחמירות אע"פ שחופפת נושאות עמהן מסרק וסורקות עמנן צצית הטצילה ור"ת פירש ותמה על עלמך זהו כפל מלה כלומר היאך אתה אומר דבר זה שאשה חופפת ציוס וטוצלת צליל מוצאי שבת והא צעינן סמוך לחפיפה טצילה ואומר ר"י דכי האז גיוונא איכא צפסחיס פרק כל שעה (דף גג.) ותמה על עלמך היאך חמך אסור צנהא כל שצעה (א):

והלכתא אשה חופפת ביום וטובלת בלילה. פי' צערצ שצת וטוצלת צמוצאי שצת והלכתא אשה לא תחוף אלא צלילה פירוש צמוצאי שצת ולא תמהר לחוף צערצ שצת: **הא דאפשר**. לחוף צמוצאי שצת שהוא חול תחוף צו ולא תמהר לחוף

מעצצ שצת והא דלא אפשר לחוף צמוצאי שצת ליל טצילתה כגון שהוא יוס טוב חופפת מעצצ שצת אף על פי שטצילתה למוצאי שצת

או ליל שני צצצת והס שני ימים טוציס אחר השצת ולא איירי כלל הש"ס צאיסור חפיפה שחרית וטצילה ערבית צלא הפסקת יוס וכן

לא איירי צאיסור חפיפת לילה ואומר ר"י דאס אירע טצילתה ליל תשעה צאצ אסורה לטבול דלית הלכתא כהך צרייתא י) דכל כתצי

הקדס (שצת קיא). דכל חייצי טצילות טוצלין כדרכן צין צנ' צאצ צין ציה"כ אלא קי"ל כצצי חנינא סגן הכהנים דאמר סוף פרק קמא

דמענית (דף יג.) כדי הוא צית אלהינו לאצד עליו טצילה אחת צנשה ואומר עלה צירושלמי צפ"צ דצינה אורי רצי לוי כהדא דרצי

חנינא סגן הכהנים ועוד יש לפרש דההיא י) דכל כתצי צימי התנאים שהיו עסוקים צטהרות והיו צריכים ציוס תשעה צאצ להתעסק

צטהרות לפיכך טוצלת מצערצ אצל צומן הזה דלצעלה דוקא אפשר לה לחוף ולטבול צמוצאי תשעה צאצ ואס אין לה פנאי לרחוך

ולחוף צלילה תרחוך ותחוף ערצ תשעה צאצ כדי שיהיה צקל לה עדיון לחוף קאת מוצאי תשעה צאצ ולטבול:

תינוקות פרק עשירי נדה

סח.

כך אמרו משמיה דרבי יוחנן אשה לא תחוף בערב שבת ותטבול צמוצאי שבת ותמה על עצמך היאך אשה חופפת ביום וטובלת בלילה. שהרי צקושי המירו לה להרחיק חפיפתה כל כך אלא משום דאי חופפת צליל טצילתה אימור לא חייפא שפיר מתוך

שמהומה לציטה ממהרת לטבילתה

ופירש רש"י הא דאפשר לחוף ציוס

כגון צימי החול חופפת ציוס וטוצלת

צלילה הא דלא אפשר לחוף ציוס כגון

שאירעה טצילתה צמוצאי שצת ואס

תחוף צע"ס תרחיק יותר מדאי

מטצילתה חופפת צליל טצילתה צמוצאי

שצת וא"ת הא דפסקין לעיל הלכתא

כרצ חסדא וכדמתרץ רב יימר לא קאי

דהא אומרינן דאינה חופפת ע"ס

ולא תפסיד עונתה הואיל ואינה יכולה

לחוף צליל טצילתה ולא ציוס שלפני

טצילה מ"מ לפירוש רש"י נראה דמותר

לחוף צליל טצילה אלא שטוב לה

יותר לחוף ציוס מפני שמהומה

לציטה וכן משמע מדקאמר אשה

חופפת ציוס ולא קאמר אשה לא

תחוף אלא ציוס דקאמר אשה לא

תחוף אלא צלילה וכן משמע לעיל

צעוצא דצי ריש גלותא דמותר לחוף

צליל טצילה ולא מסתצר לפלוגי

משום דאיקוט מדמיימי מההוא עוצא

דנהא חופפת צלילה משמע אף צלא

אונס וצשאלמות דרצ אחאי פרשת

אחרי מות יס"ו [טז] פירשה הא דאפשר

לחוף צליל טצילה שהוא חול לא

תרחיק חפיפה מטצילה כלל ואפילו

אס היוס כמו כן חול לא תחוף אלא

צלילה והא דלא אפשר כגון שליל

טצילה יוס טוב או שצת או תחוף

ציוס שלפני הטצילה ואפילו אס יוס

שלפני הטצילה כמו כן יו"ט או שצת

או תחוף מערצ שצת או מערצ יו"ט

כפסק שלמעלה דרריש מרימר

דהילכתא כרצ חסדא וכדמתרץ רב

יימר ולדצרי השאלמות כל זמן שמוכל

אין לחוף אלא צליל טצילה מיהא לפי

מנהג הנשים של עכשיו ששויות

צמרנך עד הלילה מותר לחוף ציוס

אף לפי השאלמות ואינו אסור אלא

לחוף מצעוד יוס וללאת מן המרנך

קודס הלילה אצל צנשהתה סס עד

הלילה חפיפה אריכתא היא שכל שעה

עוסקת צחיפפת גופה ושערה ותצא

כפל

מלה כלומר היאך אתה אומר דבר זה שאשה חופפת ציוס וטוצלת צליל מוצאי שבת והא צעינן סמוך לחפיפה טצילה ואומר ר"י דכי

האז גיוונא איכא צפסחיס פרק כל שעה (דף גג.) ותמה על עלמך היאך חמך אסור צנהא כל שצעה (א):

והלכתא אשה חופפת ביום וטובלת בלילה. פי' צערצ שצת וטוצלת צמוצאי שצת והלכתא אשה לא תחוף אלא צלילה פירוש

צמוצאי שצת ולא תמהר לחוף צערצ שצת: **הא דאפשר**. לחוף צמוצאי שצת שהוא חול תחוף צו ולא תמהר לחוף

מעצצ שצת והא דלא אפשר לחוף צמוצאי שצת ליל טצילתה כגון שהוא יוס טוב חופפת מערצ שצת אף על פי שטצילתה למוצאי שצת

או ליל שני צצצת והס שני ימים טוציס אחר השצת ולא איירי כלל הש"ס צאיסור חפיפה שחרית וטצילה ערבית צלא הפסקת יוס וכן

לא איירי צאיסור חפיפת לילה ואומר ר"י דאס אירע טצילתה ליל תשעה צאצ אסורה לטבול דלית הלכתא כהך צרייתא י) דכל כתצי

הקדס (שצת קיא). דכל חייצי טצילות טוצלין כדרכן צין צנ' צאצ צין ציה"כ אלא קי"ל כרצי חנינא סגן הכהנים דאמר סוף פרק קמא

דמענית (דף יג.) כדי הוא צית אלהינו לאצד עליו טצילה אחת צנשה ואומר עלה צירושלמי צפ"צ דצינה אורי רצי לוי כהדא דרצי

חנינא סגן הכהנים ועוד יש לפרש דההיא י) דכל כתצי צימי התנאים שהיו עסוקים צטהרות והיו צריכים ציוס תשעה צאצ להתעסק

צטהרות לפיכך טוצלת מצערצ אצל צומן הזה דלצעלה דוקא אפשר לה לחוף ולטבול צמוצאי תשעה צאצ ואס אין לה פנאי לרחוך

ולחוף צלילה תרחוך ותחוף ערצ תשעה צאצ כדי שיהיה צקל לה עדיון לחוף קאת מוצאי תשעה צאצ ולטבול:

אמר

נמי בשביעי שחרית: וחב"א אף בשני לנדתה בדקה ומצאה טהור. וכדפרישי' דג' מחלוקות בדבר ת"ק סבר דוקא בשביעי ור' יהודה דוקא בין השמשות והכמים אומרים אף בשני ולפירושו איכא עדיין תנא רביעי דבגמרא קאמר אפילו בראשון הלכך נראה דליכא אלא תרי תנאי והכמים מפרשי מילי דת"ק משום דר' יהודה בעי הפרשה מן המנחה ולמעלה ולא מני בהפרשה דשביעי שחרית ואתו רבנן לפירושו דאפילו בשפרשה בשני סניא וה"ה בהפרשה בראשון אלא שאין דרך אשה לברוך ביום ראשון אחרי שכבר בדקה פעם אחת ומצאה טמאה א"כ נשנית לפי הטעות שטעה ר' שלא שאל בראשון: רב אמר ובה ודאי.

עין משפט

גר מצוה

נא א ב מ"י פ"צ מה' מקואות הלכה טז סמג עשין רמח טוש"ע י"ד סימן קלט סעיף ג וסעיף ד ונסעיף ה) ונכרז אלפס טענות פ"צ דף קנז:.

נב ג ד מ"י פ"ז מהל' איסורי ביאה הל' כ:.

❧

תוס' הרא"ש (הצמך)

ותמה על עצמך היאך חמך אסור בהנאה כל ד' כלומר היאך תוכל לאוסרו אלא מותר הוא בהנאה ובתר הכי קאמר והלכתא אשה חופפת ביום פי' בע"ש וטובלת בלילה פי' במוצאי שבת לא קשה הא דאפשר לחוף בליל מוצאי שבת תחוף בלילה ולא תאריך חפיפתה מע"ש. הא דלא אפשר לחוף במוצאי שבת כגון יו"ט שחל להיות במוצאי שבת או חופפת ביום בע"ש. וכן נוהגות הנשים אידנא ונוהרות בשבת מליתן בחשיל לבנה ומלהתעסק בדבר שיכול לבא לירי חציצה ומחפמן קותנן של מים להדחיק בית הסתרים ובית הקטנטס כבי"ה דמתירין להחם חמין להרליז ביו"ט אבל לא כל גופו וגם קישרות שערותיהן יפה שלא יתבלבל. והי"ד משולס התייר בעירו לחוף בע"ש שהיה שביעי שלה ולטבול ביום השבת כי היו יראות מלטבול בלילה. ור"ת כתב דתרי קולי בהרי הדרי לא אשכחן קולא דסרך בתה וקולא דהרחקת חפיפה מטבילה:

נדה שבדקה ביום ד' ומצאה טהורה. משמע טמא דבדיקה בו' ומצאה טהורה הא לא בדקה הויא בחזקת טהרה ובסיפא קתני בדקה בו' שחרי' ומצאה טמא טעמ' דבדיקה ומצאה טמא הא לא בדקה הויא בחזקת טהרה ואיכא למימר דרישא כי לא בדקה בשביעי הויא בחזקת טומאה משום דלאחר ימים צנאה טמא וסיפא כי לא בדקה הויא בחזקת טהרה משום דלאחר ימים בדקה ומצאה טהורה. אבל אי אפשר לומר כן דאם לא בדקה בשביעי (בשביעי) דאם לא בדקה בשביעי) אצ"פ שראתה ודאי בשביעי נדה בחזקת טהרה (כלאחר ימים בדקה ומצאה טהור אפ"ל אפטר לומר כן דאם לא בדקה בשביעי) אצ"פ שראתה ודאי בשביעי דמאי שנא כשבדקה בששי ומצאה טמא משום שאנו חוששין לומר שגמא ראתה בשביעי ובשעירי דעשירי נמי כשבדקה בששי ומצאה טמא יש לנו לחוש שגמא ראתה בשביעי שהוא עדיין בימי טומאה וראתה גם בתשיעי ובשעירי דמה לי חשש ג' ימים מחמת ראייה של שביעי ומה לי חשש ד' ימים מחמת יום ששי. הלכך נראה דה"ה לא בדקה בשביעי ומצאה טמא אלא בששי או בשאר הימים אף בראשון רק שלא הפרישה בטהרה באחד מן הימים וגם בין השמשות לא הפרישה ולאחר ימים בדקה ומצאה טהור היו ר' בחזקת טומאה והאי דנקט בדקה עצמה ביום השביעי ומצאה טמא לא דוקא אלא ה"ה באחד משאר הימים אלא משום דבעי למיתני ובין השמשות לא הפרישה נקט